

[Arne Melchior]

ning og bør mane venstres talsmænd i hvert fald i momsdebatten til nogen forsigtighed. At man så i det hele taget begav sig ind på at forhøje momsen uden at lave de rimelige sociale kompensationer, må det nok være lidt bedrøveligt for hr. Ellemann-Jensen at indrømme.

Waldorff (VS):

Jeg må indrømme, at jeg ikke synes, diskussionen om, hvordan forhandlingerne foregår, er særlig interessant. Et af vores højeste ønsker er faktisk, at forligspartierne måtte blive udsat for kolera, pest, skørbug og dysenteri i de kommende dage, sådan at vi kunne få nedstemt det underlødige plattenslageri af en krisepolitik, som momsforhøjelsen er en del af.

Momsforhøjelsen og de andre skatter og afgifter er fedtet ind i en marinade af nedskæringer og erhvervstilskud, kapitalistisk dypelse, som tilsammen skal gøre det ud for at være et politisk middel imod den krise, som socialdemokratiet ikke har tilstrækkelig anstændighed til at erkende at de ikke kender nogen midler imod.

Vi har i skatteudvalget for 17. gang fået en af de erklæringer, som efter forliget skal gøre det ud for en politisk-økonomisk argumentation for, at dette indgreb er fornuftigt. Vi har set de erklæringer gang på gang, og vi ved, at den eneste værdi, de har, er, at der ind imellem falder nogle bemærkninger, som får glasuren over forliget – indgrebet – til at krakelere hist og her, og som giver nogle anelser om, hvad det egentlig er, det handler om.

I udvalgsbilag nr. 4 til momslovsforslaget er der et spørgsmål, der lyder: Kan det tænkes, at momsforhøjelsens virkning på forbrugsmulighederne vil blive søgt modvirket ved øget lønpres? Det er selvfølgelig et interessant spørgsmål, og VS har sandt for dyden heller ikke noget højere ønske, end at der netop kom et kraftigt lønpres som reaktion imod momsforhøjelsen. Vi kan jo ikke ligefrem basere vores politiske forhåbninger på epidemier.

Svaret på spørgsmålet om et muligt øget lønpres bliver så – og det er faktisk interessant:

»På den anden side indebærer momsforhøjelsen som omtalt en afdæmpning af den private forbrugsefterspørgsel, der vil gøre

arbejdsmarkedssituationen mindre stram, hvilket må forventes at føre til et mindre pres på lønningerne.«

Altså en indskrænkning i det private forbrug ved man fører til mindre produktion. Man ved også, at det fører til flere arbejdsløse, og, siger man så tilfreds i sit svar til skatteudvalget, arbejdskraften bliver i den situation mere medgørlig. Når der er færre arbejdspladser, konstaterer skatteministeren i sit svar, er det lettere at bruge arbejdsløshedsreserven til at presse lønningerne med. Se, det er socialdemokratisk politik! Der er ikke noget her om beskæftigelsesplan, og der er ikke nogen hele og halve sandheder om, at man med forliget vil prøve at holde beskæftigelsen nogenlunde konstant. Her siges med rene ord, at netop fordi man kan spekulere i en større arbejdsløshed, vil man også kunne modarbejde arbejdspladsernes forsøg på at hæve lønningerne.

Det er ellers noget, som især har været ført frem af de borgerlige partier, at man bevidst skulle spekulere i stigende arbejdsløshed for at modvirke lønpresset. De borgerlige forslag, der har været om forbrugsindskrænkninger og indgreb imod arbejdsløshedsunderstøttelsen og mod 26 ugers reglen og andre tidsbegrænsninger i arbejdsløshedslovgivningen, har klart haft netop det formål at gøre de arbejdsløse mere medgørlige, at bruge dem i en løntryksvirksomhed over for dem, der er i arbejde.

Det er faktisk, med de ord som er trykt her, præcis den politik, som socialdemokratiet har taget til sig, og som vi i øvrigt har set at socialdemokratiet er begyndt at forfølge også i sin besparelspolitik, hvor man netop bevidst forsøger at ramme de arbejdsløse i deres arbejdsløshedssituation og derved gøre dem mere motiverede for at tage arbejde til den pris, som borgerskabet er interesseret i at betale.

Det forlyder fra intern socialdemokratisk kilde, at man til tider kan have en dårlig smag i munden ved at være medlem af den socialdemokratiske folketingsgruppe. Jeg tør godt stå inde for, at den smag i munden bestemt ikke er bedre for de folk, som skal leve med den politik, som socialdemokratiet disker op med. Vores reaktion på en udtalelse som den, man kommer med her, kan kun være én ting: vi vil gøre alt, hvad vi kan – det er desværre alt for lidt – for at momsfor-